

МАЙОРША

Монотонний металевий скрип важкої темної брами Н-ської тюрми мав одну своєрідну властивість, що зайвий раз підтверджувала те, що все на цьому світі відносне. Він зустрічав засуджених в одній тональності, а проводжав – у зовсім іншій. Три роки тому ця брама завилала для Пашки голодним самотнім вовком, а сьогодні озвалася закличним голосом молодого бізона в період шлюбних ігор.

Пашка вдихнув на повні груди, задер голову, і одинока розсіяна хмаринка, що мляво висіла в синій блакиті, чомусь здалася йому банальною і зовсім нікчемною в порівнянні з тим, що вирувало в цю мить у його душі. Усе довкола – сонце, блакить неба, свіже осіннє повітря – було прекрасне і варте уваги, навіть захвату, але Пашці тепер найбільше у світі хотілося баби. Просто баби – і ніяких тобі зайвих слів. Перед ним не поставало якогось конкретно окресленого образу. То було щось узагальнене, поки що не сформоване в певний суб'єкт, але таке звабливе, що Пашку аж розпирало від нетерплячки і по тілу час від часу перебігала гаряча хвиля. Від надміру почуттів він знову вдихнув повітря і раптом вигукнув щось нерозбірливе. Що саме – він і не знав до пуття, але це було не так важливо. То кричала Пашчина душа, вихоплюючи свою воскреслу жагу назустріч життєвому пробудженню. І дарма, що на нього здивовано озирнувся якийсь перехожий, і зовсім не обов'язково, щоб він зрозумів Пашку. Тому що все те було дріб'язком, не вартим уваги. А головне ж те, що душа його не зацімліла, що після довгого мовчання вона знову заговорила, закричала, вирвалася на волю.

Трохи згодом Пашка сидів у вагоні поїзда, що мчав його від місця позбавлення волі, і бажання, яке виникло так зненацька, і далі не давало йому спокою.

На пероні його ніхто не зустрів. Але Пашка не надто засмутився. Та й зустрічати його в рідному містечку було просто нікому.

Старечою, ледь помітною усмішкою привітали Пашку латані шматками фанери двері його «комуналки», і та сумовита усмішка легко торкнулася потаємних сентиментальних важелів, що навіть у таких мужчин, як Пашка, витискують сльозу. Пашка відмахнувся від миттєвої слабини і засунув руку під горішній одвірок. На серці йому потепліло, коли пальці намацали ключа.

У кімнаті, побачивши знайомі речі, Пашка знову на якусь мить утратив владу

над почуттями, але тільки на мить. Бажання, що так наполегливо засіло в ньому, міцно тримало його на чітко визначеному курсі.

Відкритивши верхню частину трубчастої дверної ручки, Пашка витяг звідти згорнуті у трубку сотенні купюри.

Асортимент місцевих закладів, де б можна було влаштувати собі свято, а також визначитись зі своєю метою, не спонукав до довгих роздумів. Ресторанчик з вишуканою назвою «Колос» ще за часів порівняно безтурботної Пашчиної молодості частував його збудливими напоями і приємними зустрічами, спогади про які й дотепер викликали в ньому сласну млість.

Вітражні вікна ресторанчика жевріли у глибині парку. З темної алеї до Пашки вийшли двоє і попрохали вогню. Припаливши, вони поглянули на максимально вкорочену Пашчину зачіску і, презирнувшись, нерішуче відступили. Пашка був спокійний.

«Молодняк, - байдужне подумав він. - Морди незнайомі... Пригод шукають. Ну-ну...»

Заклавши руки в кишені, він увійшов у розчинені двері.

Нараз воскреслий спиртово-тютюновий дух, тьмяне світло й тихі звуки блюзу втішною хвилиною вдарили Пашці в голову. І йому страх як захотілося сьогодні «козирнути».

Людей було небагато. Пашка обвів поглядом залу. Столик біля стіни з білим багетом був вільний. Саме за цим столиком полюбляв сидіти Пашка. З естради затріщав динамік, і мікрофон гучно зафонував. Музиканти були незнайомі. Пашка пройшов до столика, сів і почав роздивлятися довкола. З-за ширми, що відгороджувала кухню від зали, вийшла офіціантка і підійшла до нього.

- Сонька... - задумано і з несподіваною благодушністю мовив Пашка.

Вона стояла перед ним з книжечкою та олівцем і не впізнавала його.

- Сонько, Сонько, невже я так змінився?

Схожа на Вінні-Пуха із затонованим кремом синцем під лівим оком, офіціантка напружила погляд, і пухкі руки її опустилися.

- Пашка...

Пашка посміхнувся, хитнув головою і рвучко провів долонею по своїй стриженій голові. Соня підсіла до столу.

- Звільнився... Сивий став...

- Не в Артеці, Соню, був, да... Та дарма. Соню, сивина для чоловіка, сама знаєш, не бар'єр. Коротше, - тихо, підкреслено спокійно провадив Пашка, - сьогодні гуляю, зрозуміла? - І виклав на стіл гроші. - Неси все, що є. Все. Зрозуміла? Щоб на жодному столі нічого подібного. Повечеряєш зі мною.

Кожне Пашчине приглушене слово збуджувало Соню, і її й без того округлене тіло, здавалося, розбухало і ставало ще округлішим. Такі ж кулясті великі груди схвильовано роздималися, ніби намірялися вихопитись із пут білого мережаного фартушка і полетіти у вирій. Пашка пам'ятав ці груди ще відтоді, як уперше познайомився з Сонькою. Сонька вміло керувала ними, і вони нерідко здобували їй успіх у чоловіків. Та Пашку вони чомусь не збуджували, а навіть навпаки – викликали досить неприємні асоціації. Синювато-бліді, вони здавались наповненими якоюсь напівпрозорою рідиною і нагадували йому слизькі кулі зеленюків, що їх ті роздувають, коли так бридко кричать.

- Пляшку коньяку і горілки побільше, шампанського теж.

Сонька не ховала задоволення, обличчя її розшарілося, а груди – груди так і ходили ходором, так і ходили на повну потужність.

Невдовзі столик запістрявів неабияким для «Колоса» асортиментом страв та спиртних напоїв. Давні знайомі цокнулися і випили без зайвих слів.

- Трохи незручно, я все ж на роботі, - мовила розпашіла Сонька.

- Пусте, - відказав Пашка, - у мене сьогодні свято. Вони «Баньку» знають?

Сонька поглянула на естраду і стонула плечима.

Пашка узяв четвертну й пішов до музикантів.

За хвилину в «Колосі» залунала «Банька» Висоцького, тішачи Пашчину душу.

Було вже близько одинадцятої, коли у дверях з'явилась особа, чия імпазантність змусила навіть Пашку роззявити рота. Це було якраз те, чого там бракувало. Здавалося, сама доля заштовхнула її до «Колоса» в цю хвилину. Погойдуючись на довгих ногах, обтягнутих чорними панчолами, вона пройшла до зали. Її суперміні-сукенка прикривала лише ті частини тіла, на яких уже закінчувалась інтрига й починався відвертий секс. Це була та сама ватерлінія, що валить наповал, крок уліво, крок управо – смерть.

- Те що треба... — прошепотіли Пашчині уста. - Хто така?

Сонька закопилила губи, її могутній бюст охляв і поникнув.

- Майорша, - яюсь безпорадно відказала вона.

- Майорша? - здивувався Пашка. - Невже це вона?

- Вона, а то хто ж... - невдоволено мовила Сонька.

- А майор?

- Майора нема. Убили в Афгані. А вона співаєється.

Пашка задумався. Невже це справді вона, та сама Майорша, в яку були закохані військові і цивільні, комуністи й безпартійні і навіть євреї? Але де ж поділася та неприступність, та королівська пиха, відверте самовдоволення? За якісь три роки все це кудись зникло, пропало. Як може змінитися людина! Однак фізичні дані Майорші і тепер лишалися на висоті. Десь глибоко в душі Пашка відчув, що сьогодні йому випадає шанс, яким він може скористатися.

- Запроси її.

- Вона нахабна, - по-змовницьки прошепотіла Сонька.

- Запроси, - вже рішучіше сказав Пашка.

Сонька дивилася на нього і чекала: може, щось станеться і Пашка змінить своє рішення. Але нічого такого не сталося. Пашка був цілеспрямований і вже сердито повторив своє прохання. Сонька підвелася зі стільця, відверто нешироко посміхнулася до Майорші й махнула рукою, запрошуючи її до столу. Пашка аж очам не повірив: з такою легкістю колишня неприступна дама погодилася на це фамільярне запрошення.

- Привіт! - недбало кинула Майорша і з тією ж безпосередністю всілася Пашці на коліна. Тоді взяла пляшку, в якій було ще досить коньяку, і хильнула прямо «з горла». Висмикнувши з Пашчиного рота сигарету, вона смачно затяглась і випустила дим Пашці в обличчя. Пашка з розумінням посміхнувся. Йому імпонували такі безцеремонні манери, особливо в жінок.

- Гуляємо? - запитала Майорша, звертаючись до Соньки, і запитання прозвучало так, ніби не вона щойно пристала до гурту, а саме Сонька. Майорша почувала себе настільки вільно, ніби сиділа на Пашчиних колінах уже не вперше. Пашку це дуже розвеселило, і він зі сміхом цмокнув Майоршу в шию. Майорша, не зважаючи на нього, знову випила нахильці. Сонька помітно знітилась і навіть неначе схудла на очах.

- Соню, ще пляшку коньяку! - вигукнув Пашка.

Сонька знехотя підвелась і пішла виконувати замовлення.

Майорша сіла на стілець поруч Пашки і, примруживши очі, пильно поглянула на нього.

- Ти хто? Я тебе не знаю. Пашка посміхнувся.

- Майорша... - без будь-якої інтонації, задумано промовив він.

- Звідки знаєш?

- Знаю...

Майорша і далі дивилася на Пашку, тримаючи паузу.

- Хочеш мене? - запитала вона несподівано. Пашка хитнув головою на згоду і знову посміхнувся. Майорша не посміхалася, на обличчі її не відбилося ніяких емоцій: великі чорні очі дивилися з-під чорної смоляної гривки трохи байдужно, але все ж були такі самі прекрасні, як і кілька років тому. Майорша не впізнавала Пашку. Та й з чого б то їй було впізнати його? Тоді вони належали до різних соціальних груп. Пашка – звичайний урка, а вона – поважна особа, дружина майора з військкомату. Вона просто не звертала уваги на таких, як він. На неї задивлялося районне начальство, не те що якийсь там Пашка. Але Пашка її добре пам'ятав.

Сонька повернулася з новою пляшкою. Пашка налив у чарки.

- Пшепрашем, пані. Як кажуть пшеки, пердикнем, бо одвикнем!

Пашка з п'яним захватом спостерігав, як пила Майорша. На відміну від Соньки вона не пропускала жодної чарки. Пашка з нетерпінням чекав, коли вона сп'яніє, але Майорша, здавалося, могла випити й відро. Пашка нахилився до Соньки і щось зашепотів їй на вухо, а тоді, звертаючись уже до Майорші, сказав:

- Нас запрошують у гості. Кабак зачинається, та свято ще не скінчилося.

- Куди? - байдужно запитала Майорша.

- Соня запрошує нас до себе. Правда ж, Соню?

Сонька без особливого ентузіазму кивнула головою.

Ніч була чудова – прозора, прохолодна і місячна.

Соньчина хата, що дісталася їй у спадок від батьків-алкоголіків, стояла на глухій вуличці у невеликому вибалку за міською лазнею. Вулиця так і звалася – Лазневий схил.

Від хвіртки через дорогу промчала тічка собак, і Сонька вилаялась у темряву.

За хвилину вона прочинила двері, і всі троє, похитуючись, всунулися до хати.

Зі столу на підлогу цибонуло щось темне, чорне, величезне. Сонька підфутболила його ногою, і воно, вереснувши, відлетіло.

Майорша якось дико зареготала, і її чорні очі зблиснули в сутіні.

- Та ввімкни ж ти світло! Що – так і будемо потемки? - прохрипів Пашка і прокашлявся. Сонька ввімкнула світло. Посеред хати, на підлозі сидів величезний чорний котяра і чухався.

- Соньчин бахур! - знову зареготала Майорша.

Пашка підтяг її до себе і поцілував у губи.

- Випити хочу! - голосно сказала Майорша.

- Сонько, накривай, свято триває! - заволав на всю хату Пашка.

Чорний котяра злякано кинувся під стіл. Сонька змахнула зі скатертини крихти та якісь недоїдки і запросила гостей. Пашка виставив на стіл недопиту пляшку коньяку і пляшку шампанського. Господиня подала сирі яйця і сало.

- Обожаю сало, - сказала Майорша. - А в Соньки воно завжди класне.

Пашка гучно вистрілив шампанським, і величезний котяра, що потроху почав був звикати до гостей, знову забився під стіл.

- Буду-буду-буду! Буду делать мотлох! - весело проспівала Майорша і задерла догори свою суперміні-сукенку, демонструючи напівпрозорі трусики.

Сонька скептично усміхнулась і випнула груди. Пашка п'янів від сприятливих обставин. Коньяк зникав на очах.

- Хочу домашньої! - вередливо мовила Майорша. – Під сало, всього стопку. Сонько, дай, я знаю, в тебе є. Дай, бо умру! Пашо, скажи їй...

Пашка гладив Майорші ноги і пропонував зовсім інше.

- Стопочку - і зразу ляжемо. Пашо, я сказала!

Соньку теж розвезло, але ревності не давали їй цілковито розслабитись.

- Соню, я тебе дуже прошу... - мовив Пашка.

Щось промимривши собі під ніс, Сонька вийшла в другу кімнату і повернулася з пляшкою домашньої...

Коли Сонька вимкнула світло, в плящі від домашньої було порожньо.

Сонька впала на ліжку, а Пашка потяг Майоршу до дивана. Посадив її, і Майорша із заплющеними очима відкинулася на спинку. Оцінивши ситуацію, Пашка вирішив диван розкласти. Щоб не турбувати Майоршу, він натужився і підняв сидіння. Майорша перевернулася разом з диваном і, стукнувшись головою об стіну, тихо застогнала. Пашка опустив диван, але той не розклався. Пашка повторив операцію, і Майорша знову стукнулася об стіну і знову застогнала. Цього разу диван розклався і збільшився вдвоє.

Сонька лежала на ліжку і напружено вдивлялася в темряву. З кожним звуком, що долинав від стіни, де стояв диван, з неї спадав хміль. Поступово очі її звикли до темряви, і перше, що вона побачила, було те, як на підлогу впали Майоршині чорні панчохи, а за ними й трусики. Далі вона впізнала знайомі Пашчині джинси і майже зовсім протверезіла. Ритмічні рухи, скрипіння дивана і тяжкий Пашчин віддих доводили її до розпачу. Сонька відвернулася до стіни й заплющила очі. Але після того, як Майорша млосно застогнала, вона знову повернулася і тієї ж миті побачила, як у сутіні ходить сюди-туди блідий Пашчин зад. На зміну алкогольному сп'янінню на неї накотило сп'яніння іншого характеру. Сонька простяглася на ліжку, випростала ноги й схопила себе руками за груди. Від дивана й далі долинали чимраз гучніші зітхання. А Сонька гладила власні груди і теж тяжко дихала...

Далеко за північ у кімнаті нарешті настала тиша. Всі поснули, і цієї просто-таки мертвотної тиші не порушував жоден звук. Чи не від неї Пашка й прокинувся. Розплющив очі, безтямно оглядівся, і сон знову зморив його. Однак через деякий час Пашка ще уві сні відчув якусь тривогу, ба навіть незрозумілий страх. Він знову розплющив очі і поглянув на Майоршу. Її голе тіло лежало поруч і навіть у сутіні здалося Пашці наче потемнілим. Пашка хотів був заплющити очі й одвернутися до стіни, але йому завадило якесь лихе передчуття, що раптом наринуло на нього. Він дивився на нерухому Майоршу, і йому здалося, ніби вона не дихає. Переборюючи страх, Пашка простяг руку і доторкнувся до тіла. Пальці його пронизав

неприємний холод.

- Сонько! - заволав Пашка, - Сонько, увімкни світло!

Заспана Сонька, не розуміючи, в чому річ, пробурмотіла щось непевне.

- Сонько, світло мерщій!!!

Не чекаючи далі, Пашка миттю перескочив через Майоршине тіло і, налапавши в темряві вимикач, увімкнув світло.

Сонька сиділа на ліжку, її величезні груди в червоних плямах лежали в неї на колінах.

- Якого біса... - мружачись від світла, почала була вона.

Пашка, затамувавши віддих, дивився на диван. Сонька перевела погляд, і раптом очі її зробилися круглі. На дивані лежало темно-фіолетове тіло. Таке фіолетове, ніби його щойно облили чорнилом. Обоє злякано перезирнулися. З кухні вийшов величезний чорний котяра і, потершись об Соньчині ноги, нявкнув.

- Згоріла... - тихо мовила Сонька.

- Що ти городиш? Як це згоріла? - сторопіло запитав Пашка.

- Згоріла, згоріла, - впевнено сказала Сонька. - Я знаю, мій батько теж такий був, як помер.

- Підійди до неї, помацай, може, ні... - тремтячим голосом пробелькотів Пашка.

Сонька поглянула на нього, потім спокійно підійшла до Майорші.

- Готова, - сказала вона, повертаючись назад. - Кажу ж тобі, в мене батько так само згорів.

Пашка вражено дивився на фіолетовий труп, що його лише годину тому обсипав поцілунками. Сонька плюнула з досади.

- Тільки цієї халепи бракувало.

Поступово Пашка опанував себе і почав міркувати.

- Але що тепер з нею робити? Труп – це тобі неабищо. Що скажемо? Як пояснимо? Мені тільки «мокрухи» не вистачало.

- А до чого тут ми? Ми ж її не вбивали.

- А ти тепер спробуй поясни. Лягаві, знаєш, теж хліб їдять. Треба зробити так,

щоб про це ніхто ніколи не дізнався.

Сонька замислилась.

- Закопати в городі? Там нижче виярок, усе одно ніхто не ходить, місце глухе, та й який чорт її шукатиме...

Пашка мовчав. Сонька теж замовкла. Обоє стояли, світлячи голими тілами.

- Іншої ради нема. Зробимо, як кажеш, - розсудив Пашка. - Я тільки збігаю додому перевдягнусь, а ти чекай. Я скоро буду.

Пашка натяг джинси, накинув куртку і грюкнув дверима.

Сонька стояла посеред кімнати, опустивши руки, а за її спиною лежала фіолетова Майорша. Сонька навіть не встигла опам'ятатись, як лишилася сама. Коли хвилину тому з нею був Пашка, вона почувалася майже спокійною, але тепер в її великі груди закрався неприємний холод. Вона боялася повернути голову й знову побачити мертву. І раптом Сонька відчула легкий дотик. Серце її впало. Вона насилу повернула голову. Майорша лежала так само, як і раніше. Величезний чорний котяра замурчав і ще раз ткнувся головою в Соньчині ноги. Сонька зітхнула.

Пашка зачинив за собою двері своєї кімнати і трохи віддихався. Тоді сів на ліжку, обхопив голову руками і задумався. Такого паскудства на душі він не пам'ятав скільки жив. Боже, яка дурня...

На стіні забамкав старий годинник. Пашка здригнувся і поглянув на засиджений мухами циферблат.

Стрілки показували третю годину. Десь далеко за вікном прокричав півень і зовсім з іншого боку озвався ще один.

- Чому я маю повертатися? - раптом запитав себе Пашка. - Що вона, сама не впорається? Сонька баба здорова, закопає без помічників. Вона тепер у цьому більше зацікавлена. А мені ті могильні справи ні до чого.

Пашка скинув черевики й заліз під ковдру. Він чомусь ніяк не міг зігрітися. Сон теж кудись подівся, і він ще довго совався на ліжку.

Вранці, коли Пашчину кімнату залило сонцем і по радіо заговорили про

перебудову, у двері хтось постукав.

Пашка протер очі і сів. У двері знову постукали.

- Хто? - хрипло запитав Пашка.

За дверима радісно захихотіли.

- Я знаю, що ти повернувся. Мені ще вчора сказали.... Пашунь, у мене чверточка...

Пашка сповз з ліжка.

- Почекай, зараз відчиню.

На порозі стояв старий засушений опеньок, Пашчин сусід-фронтвик з однією ногою і двома орденами. Доля начеб зіграла з ним такий жарт: Опеньок було його прізвище. А Пашка звав його Опеньком засушеним.

Опеньок виставив на стіл чвертку і, прихиливши до стіни милиці, примостився на стільці.

- Ну, як ти, Пашунь? - запитав він, і очиці його заблищали.

- Як бачиш, дядь Вань. Живемо, - прихильно відповів Пашка.

Сусіди цокнулися.

- Да-а-а... - протяг Опеньок засушений. - А я, Паш, знаєш, скучив за тобою. Ні за ким так не скучав. А за тобою скучив. - Опеньок схлипнув. Вони випили.

- Так сам-один і живеш, не женився?

- Смієшся, Паш... Хто ж за мене піде? Та й навіщо воно мені? Баби, вони такі суки, знаєш...

- Ти якийсь чудний Опеньок. Незвичайний. Всі опеньки один до одного туляться, поодинці не ростуть, усе сім'ями, а ти ціле життя сам-один.

Опеньок знову схлипнув і промовчав. Випили ще.

- Ну що. Паш, піду я, не буду тобі набридати. В тебе справи. Опеньок узявся за милиці.

- У вечері заходь, дядь Вань, посидимо. Я пляшку принесу. Опеньок усміхнувся і знову схлипнув, уже від радості.

З наближенням вечора у Пашці наростав неспокій. З голови не йшла минула

ніч і фіолетовий труп Майорші. О восьмій Пашка вийшов з дому.

У сутіні парку вже світилися вогні «Колоса». Пашка сів за столик і чекав.

Сонька кілька разів пройшлася повз нього і лише сердито позирала в його бік. Потім усе ж таки підійшла і сіла поруч.

- Ну, що там? - нетерпляче запитав Пашка.

Сонька мовчала, лише блискала очима. Пашка засовався на стільці.

- Ти розумієш, так скрутило живіт, трохи не кончився... Ну а ти – закопала?

- Закопала, - відказала Сонька. - Чи тебе було чекати? - Потім, помовчавши, додала: - Руки в неї, як були розкинуті, так і задубіли, довелося одну зламати. Земля мерзла. Не буду ж я їй хороми викопувати. І так намучилась.

Пашка скривив обличчя.

- Руку зламала?

- А що мала робити? Ти, Пашко, тепер мені по гроб жити...

- Сонько, ти зрозумій, мені ці могильні справи... Не те що я боюсь, але, розумієш, не по мені це все.

Сонька мляво посміхнулася.

- Мені сьогодні грузини пляшку чачі принесли... Але тут не хочу. Завідувачка гавкатиме... Підемо до мене?

- До тебе? - стрепенувся Пашка.

Сонька поглянула на нього здивовано.

- Ти чого? Може, боїшся?

- Чого мені боятися? Підемо. А як ти думаєш, тебе ніхто не бачив?

- А кому там бачити? Та ще вночі.

- Ти молодець, Сонько. Як ти її тільки сама з хати винесла?

- А я її не виносила. Рушником за шию - і потягла до самого городу.

Пашка поглянув на Соньчине байдуже обличчя і проковтнув слину.

З ресторану вони вийшли останні. Сонька несла в сумці пляшку грузинської чачі і впаковані в газети «колосівські» харчі.

Підходячи до Соньчиного двору, Пашка почувся не зовсім добре.

- Де саме ти її зарила? - тихо спитав він, коли Сонька прочинила хвіртку.

- Там, у кінці городу, - махнула Сонька в темряву. - Ти що – хочеш могилку провідати?

Пашка силувано посміхнувся. Сонька відчинила двері. В хаті їх знову зустрів величезний чорний кіт. Сонька поставила на стіл чачу і розгорнула закуски.

Згодом неприємне почуття, що вселилося в Пашчину душу, мало-помалу розвіялось. Він поступово заспокоївся. Чача зігріла нутро, і Пашка помітив, як розчервонілося Соньчине обличчя. Вона відверто заглядала йому в очі. І скоро Пашка відчув на поясі її пухку руку. Вона наполегливо відшукувала його ерогенні зони і все рішучіше проривалася за пояс.

Коли Сонька зняла сукню, Пашка побачив, що в її гладкі молочні стегна ввіпнуто прозорі трусики, явно на неї замалі. Пашці вони здалися знайомими. Він підозріливо наморщив лоба. Помітивши зміну в його обличчі, Сонька рішуче схопила Пашку за руку і потягла до ліжка. Поступово Пашчина свідомість затуманилась, і він потонув у Соньчиних обіймах. Гаряче Соньчине дихання обпікало йому обличчя. Пашка відчував під собою масу м'якого жіночого тіла, в якому груз, мов у тісті. І знову Соньчина спальня наповнилась скрипінням ліжка, частим глибоким віддихом та зітханнями.

Коли тіла нарешті вгамувалися і обоє лежали горілиць, дивлячись у темну стелю, Сонька раптом тихо мовила:

- Пашо, а вона тут.

Пашка, не зовсім збагнувши, про що це говорить Сонька, чомусь здригнувся.

- Ти про що? - насторожено запитав він.

- Про неї. Пашо, про неї. Ти що, думав, я справді сама подужаю? Ні, Пашо, яка не є, а все ж я жінка. А ти, Пашо, начебто мужчина. Вона, Пашо, тут, під ліжком.

Пашка мовчав. Його всього немовби скувало, і він був до краю розгублений.

- Якщо не хочеш, щоб довідались, як усе сталося, закопувати будемо разом. Вона, Пашо, з тобою в постелі померла, а не зі мною.

Під ліжком раптом щось гупнуло.

- Що це? - насторожився Пашка.

- Не знаю... - щиро відповіла Сонька.

Обоє замовкли, прислухаючись. Було тихо. Сонька повернулася на бік. Під ліжком знову щось гупнуло і м'яко затупотіло. Сонька підвелася з ліжка і ввімкнула світло. На підлозі сидів величезний чорний котяра і тримав у зубах мишу.

- Це ти, Чорний? - полегшено зітхнула Сонька.

Пашка спустив ноги на підлогу, але тут же задер їх назад.

- Сонько, а що мала на увазі Майорша, коли назвала його твоїм бахуром? Навіщо ти його, такого здоровила, тримаєш?

- Сам бачиш навіщо. Мишей ловить.

Сонька чомусь трохи знітилася. Обоє знову замовкли, розуміючи, що говорять тепер зовсім не про те, про що думають.

Слід було діяти, час не ждав.

Сонька мовчки витягла з шафи простирadlo і поглянула на Пашку. Пашка мовчав.

- Не ховати ж її голу... - якимось розгублено мовила Сонька. - Ну, чого ти сидиш? Одягайся.

Надворі було зоряно, проте місяць десь сховався, і ніч здавалася досить темною. Пашка ввігнав заступ у мерзлу землю і огледівся. Навколо стояла мертва тиша. Сонька була поруч і гріла руки, запхавши їх собі за пазуху. Збоку від неї на землі, загорнута в біле простирadlo, лежала небіжчиця. Якоїсь миті Пашка нашорошився. Десь недалеко почулися п'яні голоси. Поступово вони віддалились і затихли. Пашка знову вгородив заступ у землю, і в темряві зблиснуло його холодне лезо.

Незабаром сяка-така яма, де могло вміститися тіло, була готова.

- Бери... - сказала Сонька, тримаючи один кінець простирadla.

Пашка взявся за другий, і вони разом скинули труп у яму. А тоді старанно затрамбували землю й закидали розкопане місце прілим листям.

- Самогон є?! - задихано спитав Пашка. - Напитися хочу! Сонька мовчки пішла

до хати.

Пашка довго й ретельно намиливав руки. Потім умив обличчя.

Сонька налила по повній склянці і теж була налаштована рішуче. Вони випили.

- Закушуй, - порадила Сонька.

- Сигарету дай. Їсти не буду.

Пашка затягся димом і про щось задумався. Потім утовк у попільницю недопалка і рішуче налив у склянку. Випивши одним духом усе до останньої краплі, гучно видихнув. Хміль гарячою хвилиною шугнув у голову. Сонька гризла квашений огірок, обличчя її розчервонілось, і в очах знову з'явилося бажання. Раптом від дверей почувся легкий стукіт. Обоє насторожилися. Сонька підійшла до дверей.

- Хто там? - запитала вона.

За дверима мовчали.

- Хто, питаю? - голосно повторила Сонька. Але й цього разу за дверима ніхто не обізвався. Пашка зіскочив зі стільця і, скинувши гак, рішуче відчинив двері. На порозі нікого не було. Лише холодно світилася осіння ніч. Пашка вибіг на поріг, але ніде нікого не побачив.

Вони повернулися до хати і раптом обоє обернулися. Холодний струмінь повітря шугнув у відчинені двері й одразу ж стих. Пашка і Сонька перезирнулися. Сонька квапливо ступила до дверей і взяла їх на гак.

У хаті враз відчутно похолодніло.

- Підкинь у грубу, - мовив Пашка. - Чогось твоя горілка не гріє.

Сонька набрала совок вугілля і відчинила дверцята груби. Зненацька десь із глибини піддувала вихопився порив вітру і загасив у грубі вогонь. Сонька залякла з совком у руці й озирнулася на Пашку. Той наливав у склянку.

- Ходи вип'ємо.

Сонька опустила совок, і вугілля висипалось на підлогу. Пашка підняв порожню пляшку.

- Криза, Соню, криза...

Сонька витягла з-під столу трилітрового бутля, наполовину повного горілки.

- Живемо! — вигукнув Пашка.

Сонька повільно опустила на стілець і так само повільно випила, не закушуючи.

За вікном хтозна-звідки налетіла негода. Вітер шугав з дедалі більшою силою. Невдовзі шибка вкрилася дрібними краплями, а потім у неї сипонуло сніжною крупною. Грюкнула віконниця, мало не розбивши шибку, і десь завив собака.

Та обом було вже не до того. Обличчя їхні розпашіли, свідомість затуманилась, усе навколо попливло у п'яному тумані. Сонька вчепилася однією рукою за Пашчину шию, а друга її рука знову поповзла йому за пояс. Пашка ледве стояв на ногах. Сонька потягла його за собою, і вони, обійнявшись і заточуючись, переступили поріг спальні.

Знову затріщало, зарипіло ліжко, й знову злилися в одне двоє розпалених тіл, обдаючи одне одного гарячим самогонным віддыхом. Пашка працював з останніх сил, аж поки не вткнувся обличчям у м'які Соньчині груди.

Вітер надворі ще подужчав, і тепер за вікном гуділо, свистіло, засипало шибки мокрою крупною, грюкало віконницями, завивало, плакало, кричало.

Раптом Пашка відчув чийсь погляд і обернувся. Хміль миттю минув, наче його й не було.

На дивані, розкинувши руки, лежала Майорша.

Зверху на ній сидів величезний чорний котяра. Саме його погляд відчув Пашка. Зеленкуваті котові очі блищали в темряві й дивилися просто в Пашчине обличчя. Побачивши, що Пашка повернув голову в його бік, котяра вишкірив зуби, і Пашці здалося, що він засміявся. Пашка насилу проковтнув давлючий клубок у горлі. Фіолетова Майоршина рука звелась і погладила котяру за вухами. Той муркнув і, відвернувши голову, розлігся на Майорші. Він обійняв її передніми лапами за шию, а задні його лапи опинилися між Майоршиних ніг.

- Ах ти ж тварюка! - голосно вигукнув Пашка. – Ти диви, що надумав!

Тоді підхопився з ліжка і метнувся до дивана. Схопив котяру за хвоста і, розкрутивши в повітрі, пожбурих геть. Потім поглянув на Майоршу і встиг помітити, як її очі швидко заплющились.

- Що ти зробив з котом?! - почув він крик за спиною.

Ззаду на нього насувалася гола Сонька. Обличчя її було страшне й лиховісне. Від збудження та люті її величезні груди роздimalися й робилися щомиті більші. Пашці стало страшно від її сповнених зненависті очей, і він одступив назад.

- Що ти зробив з котом? - кричала Сонька, і далі насуваючись на Пашку.

Пашка ступив ще крок назад і, спіткнувшись об диван, упав на Майоршине тіло. І зразу ж відчув і побачив, як на його грудях зімкнулися в замок дві фіолетові руки. Сонька вже стояла над ним, і груди її все роздimalися й роздimalися, наповнюючись якоюсь прозорою рідиною і поступово наближаючись до Пашчиного обличчя. Згодом вони збільшилися до таких розмірів, що почали здавлювати йому груди й горлянку. Пашці стало важко дихати. З останніх сил він вивільнив руки й ухопив Соньку за шию. І раптом Соньчині груди лопнули, розірвалися, вихлюпнувши на Пашку липку рідину, що залила все його обличчя. Моторошний, дикий регіт Майорші розлігся по кімнаті й привів Пашку до тями. Найперше він побачив, що лежить на підлозі, а поряд з ним – Соньчині груди. Вони були такі самі, якими він знав їх раніше. Але наступне, що побачив Пашка, були його руки, які мертвою хваткою стислися на Соньчиній шиї. Рот у Соньки був неприродно розтулений, і вона не дихала. Пашка на превелику силу відірвав руки від її шиї і відповз убік.

Що тут сталося? Як він міг задушити її? Адже він спав. Що з ним сталося?..

За вікном був ясний день. Пашка поглянув на диван: на ньому нікого не було. І тільки якийсь тяжкий холодний дух і далі кружляв по хаті.

- Майорша... - ледве вимовив Пашка. - То все вона...

Він натяг на себе одіж і прожогом вилетів з хати.

Надворі стояла сіра, похмура погода. Небо вкрилося темними хмарами, а землю розвезло.

Пашка біг, ковзаючись по болоті, падаючи в калюжі. Брудний і мокрий, він поспішав додому. Перед очима в нього мелькали картини минулої ночі. То виникав неприродно розкритий і скривлений Соньчин рот, то фіолетові руки, що тяглися до його обличчя, то вишкірені зуби чорного котяри...

Нарешті Пашка вискочив на бетонний ганок, рвонув двері й побіг коридором. Далі рвонув ще одні й опинився в кімнаті. Лише тут він трохи опам'ятався і здивовано огледівся. Ніщо не нагадувало йому власного помешкання. Дві засклені шафи, вщерть повні паперів, великий кондиціонер, на стіні – портрет Дзержинського, а під портретом за великим полірованим столом з двома телефонами - чоловік у міліцейській формі. Обличчя його чимось вразило Пашку. Навіть більше, ніж форма. На кого ж це він схожий?..

- О! Давній знайомий! - жваво сказав чоловік у формі. - Павло... Терентійович? Де це ви так забрьохалися?

Пашка обернувся назад. Біля дверей стояли ще два міліціонери. Він схопив себе за голову і труснув її, а тоді задер догори, й губи його самі собою прошепотіли:

- Майорша... То все вона...

- Що-що? Майорша? - ще жвавіше озвався чоловік у формі. - Це досить цікаво. Ми якраз хотіли запитати тебе, де вона тепер. Останній раз її бачили саме з тобою та офіціанткою Сонею Лукіною в ресторані «Колос». Що скажеш на це, Пашо?

«Де я бачив його морду?» - думав Пашка.

- Ну-ну, Пашо, що скажеш? - єхидно провадив міліціонер. Пашка пильно дивився йому в обличчя і раптом згадав.

- Та ти ж Соньчин котяра! Ах ти виродок!..

Він рвонув з місця й кинувся на міліціонера з котячим обличчям. Двоє, що стояли позаду, миттю схопили Пашку за руки і скрутили їх назад. Пашка витріщив очі й дивився не знати куди. Погляд його був безтямний, рот розтулився, з губ текла слина, і вони тихо прохрипіли:

- Майорша... Все Майорша...

Доходив кінця листопад. Коли Пашку вантажили у задній вагон з ґратами на

вікнах, на пероні було мокро від мряки. Біля приступки стояв, зіпершись на милиці, одноногий Опеньок, що прийшов попрощатися. В очах його блищали сльози. Він ступив був до Пашки, але той якось дивно поглянув на нього, ніби не впізнавав, і злякано сахнувся вбік. Два міліціонери враз підхопили його під руки.

- Пашо, ти що, не впізнаєш мене? Це ж я, дядя Ваня, - схлипуючи, промовив Опеньок.

Пашка тупо дивився кудись повз Опенька. Очі його не виказували ніякої реакції, вони були каламутні, байдужі й безтямні. В них сумно відбивалося сіре небо, а губи час від часу криво посміхались і шепотіли:

- Майорша... То все Майорша... все вона...